

Sygn. akt III CSK 253/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa S. K. i B. K.
przeciwko W. M., M. M., P. S., M. S. i B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych M. S. i P. S.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie o zapłatę – oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 kwietnia 2013 r.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wnieśli pozwani P. S. i M. S., wskazując na oczywistą zasadność skargi, polegającą na zbyt „rygorystycznej” wykładni art. 427 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżących, iż skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinni oni w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykażą, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Nie ma mowy o oczywistej zasadności skargi. Wykładnia art. 427 k.c. mieści się w ramach możliwych sposobów interpretacji tego przepisu i nie może być uznana za wadliwą lub wykraczającą poza granice swobody decyzyjnej sądu. Z kolei zarzut dotyczący art. 362 k.c. dotyczy w istocie ustaleń i nie jest oczywiście zasadny. Określenie odpowiedniego zmniejszenia wysokości obowiązku naprawienia szkody następuje stosownie do okoliczności konkretnej sprawy, co w niniejszej sprawie sprawia, że kwestia ta wymyka się kontroli kasacyjnej

(np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1998 r., III CKN 311/98, nie publ., z dnia 24 września 2009 r., IV CSK 207/09, OSNC 2010, nr 4, poz. 58).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]